

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 497: Do Trí Huệ Cạn Cột, Chưa Mở Mang Trí Huệ. Không Biết Đó Là Thiên Lệnh, Không Biết Đó Là Chấp Trước

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 043)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Do trí huệ cạn cột, chưa mở mang trí huệ. Không biết đó là thiên lệnh, không biết đó là chấp trước.】

Họ không biết! Họ cứ ngỡ như vậy là bình thường. Nhìn lại những người khác xem, ai ai cũng vậy cả, có ai mà không ích kỷ, có ai mà không tự lợi, người khác đều như vậy, mình làm thế này đâu có sai! Người ta thấy đều tạo nghiệp luân hồi lục đạo, mình luân hồi thì có gì là sai? Toàn làm những việc như vậy. Có thể thấy rằng, trong cái môi trường lớn này, muốn thực sự giác ngộ quả thật không dễ dàng chút nào. Lại nhìn xem, kinh Phật giảng như vậy, phải đoạn trừ chấp trước, phải đoạn trừ thiên vị tư lợi, nhưng tôi thấy người học Phật cũng rất ích kỷ, chẳng những người học Phật tại gia ích kỷ chấp trước, mà các pháp sư xuất gia cũng ích kỷ, cũng chấp trước, vậy sự ích kỷ chấp trước này của tôi thì có gì là sai? Người chân chính học Phật, không thể lấy những điều này làm tiêu chuẩn. Lấy những điều này làm tiêu chuẩn, đời này của bạn lại luống qua vô ích rồi. Bạn phải lấy ai làm tiêu chuẩn? Phải lấy chư Phật Bồ Tát làm tiêu chuẩn, Thích Ca Mâu Ni Phật là một tiêu chuẩn rất tốt. Ngài có thể làm một vị tiểu quốc vương, nhưng Ngài không màng, Ngài không làm; Ngài có một môi trường sống vô cùng sung sướng, nhưng Ngài không cần, Ngài đi ra ngoài ôm bát khát thực. Cuộc sống của Ngài cực khổ như vậy, thấy đều xả bỏ hết, Thế Tôn đã làm tấm gương cho chúng ta, nói được làm được. Các đệ tử này của Thế Tôn cũng làm tấm gương cho chúng ta, cũng là nói được làm được.

Lại nhìn xem hiện tiền chúng ta cũng có một số bậc cao tăng đại đức, các ngài cũng là nói được làm được. Những năm đầu có Lão hòa thượng Hư Vân, ngài nói được làm được. Lão hòa thượng Hư Vân, tôi chưa từng gặp mặt ngài, nhưng tôi đã xem qua rất nhiều hình ảnh của ngài, liền phát hiện ra không có

một bức ảnh nào mà y phục ngài mặc trên người lại không có miếng vá, chưa từng thấy qua. Tôi đều chú ý, lấy hình ra xem thử trên áo ngài có miếng vá hay không, tôi chưa từng thấy một bức ảnh nào mà áo ngài mặc không có miếng vá. Lẽ nào ngài không thể mặc một chiếc áo đẹp đẽ sao? Tín đồ, đệ tử quy y của ngài quá nhiều, quá nhiều rồi, ngay cả Quốc vương, Vương hậu Thái Lan cũng quy y ngài, đều làm đệ tử của ngài, sự cúng dường hậu hĩnh đó có thể nói không một người xuất gia nào sánh kịp, tại sao ngài không thay một chiếc áo đẹp đẽ mặc? Ngài vẫn cứ mặc chiếc áo cũ kỹ vá chằng vá đụp của mình. Vậy số tiền đó của ngài đi đâu hết rồi? Chúng ta đọc tiểu sử, đọc niên phổ của ngài mới biết, tất cả đều được đem đi tu sửa tự viện. Tại Trung Quốc đại lục có rất nhiều tự viện do ngài xây dựng; tự viện nào đổ nát, ngài đi tu sửa. Một ngôi chùa sửa xong, ngài lại không ở, ngài đi tìm một người tu hành khá tốt, tìm một vị pháp sư để giao phó lại, rồi Lão nhân gia liền rời đi, thế là chẳng còn việc gì liên quan đến ngài nữa, ngài thực sự buông xả được, thực sự nhìn thấu rồi. Lão hòa thượng Hư Vân trọn đời xây sửa bao nhiêu ngôi chùa, chúng ta đếm không xuể, nhưng ngài chẳng sở hữu lấy một ngôi nào, đây là làm tấm gương cho chúng ta thấy.

Vị thứ hai là Lão pháp sư Ấn Quang, đây là bậc đại đức của Tịnh Tông chúng ta. Bạn xem cả cuộc đời ngài, đồ ngài mặc, đồ ngài ăn đều hoàn toàn giống hệt như thường trụ, không hề có việc đặc biệt thêm thức ăn cho ngài, ngài không có nhà bếp nhỏ, đây chính là tấm gương của chúng ta. Chúng ta nhìn những tấm gương này là đúng, không thể nhìn những hình mẫu khác. Sau khi tôi học Phật rồi xuất gia, thầy của tôi bảo tôi học theo pháp sư Ấn Quang, thầy là đệ tử của pháp sư Ấn Quang, lấy pháp sư Ấn Quang làm tấm gương, làm điển hình, hướng về ngài mà học tập, học đến mức giống hệt như ngài là thành công rồi. Đồ cúng dường mà Ấn lão nhận được trong suốt cuộc đời, ngài làm khác với Lão hòa thượng Hư Vân, Lão hòa thượng Hư Vân thì làm công trình kiến thiết phần cứng là xây chùa; còn Lão pháp sư Ấn lão của chúng ta thì làm phần mềm, ngài in kinh. Tại chùa Báo Quốc ở Tô Châu, ngài lập ra một Hoằng Hóa Xã, cũng chính là nơi lưu thông kinh Phật mà chúng ta thường nói đến. Tất cả tiền cúng dường mười phương đều được dùng làm quỹ cho Hoằng Hóa Xã, in kinh bố thí lưu thông cả trong và ngoài nước, ngài làm công việc này. Gần đây, chính phủ đã trao trả chùa Báo Quốc lại cho Phật giáo, pháp sư An Thượng đang tiếp tục làm công việc này tại đó. Tôi hy vọng Hoằng Hóa Xã có thể được khôi phục, vẫn dùng tên “Hoằng Hóa Xã”, bảng hiệu cũ, danh xưng cũ không nên thay đổi, nhưng nghiệp vụ thì phải mở rộng, Lão pháp sư ngày trước chỉ in

kinh, chúng ta hiện nay không những phải in kinh, mà còn phải làm băng ghi âm, băng ghi hình, làm đĩa CD, nhằm phát dương quang đại sự nghiệp của ngài, phổ lợi tất cả chúng sanh, chúng ta phải làm công việc này.

Niệm niệm đều nghĩ đến việc làm quang đại Phật pháp, niệm niệm đều nghĩ đến việc làm lợi ích cho chúng sanh, thì sẽ đánh vỡ được cái niệm ích kỷ đó. Đừng nghĩ đến bản thân, nghĩ cho bản thân chẳng có lợi ích gì, con người cứ luôn nghĩ đến bản thân mình, thì sẽ nghĩ cho bản thân đến già, đến bệnh, đến chết mất thôi. Niệm niệm nghĩ đến người khác, thì bản thân mình không còn nữa; bản thân không còn, thì ai già, ai bệnh, ai chết? Đều không có, già bệnh chết đều không còn nữa, bởi vì bản thân đã không còn. Bởi vì có “ta”, mới có sanh lão bệnh tử, “ta” không còn nữa, thì ai gánh vác cái sanh lão bệnh tử đây? Không có người gánh vác, thì mất rồi. Nếu bạn vẫn còn muốn sanh lão bệnh tử, vậy thì ngày ngày cứ nghĩ đến cái “ta”; bạn không muốn sanh lão bệnh tử, bạn đem cái “ta” quên đi thì sẽ không còn nữa. Đây là điều được giảng trong “Kinh Kim Cang”, tứ tướng đều không rồi, thì sanh lão bệnh tử cũng không còn nữa, lục đạo luân hồi cũng không còn nữa, đây là phương pháp giải quyết triệt để. Cho nên phải biết rằng, khởi tâm động niệm mà đều nghĩ đến bản thân mình, đó là thành kiến, không phải là trí huệ, đó là chấp trước.